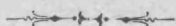

mesto konjiča. Na celem potu, seособno še v Tridentu, drlo je ljudstvo skupaj ter se čudilo nenavadnemu konju. Romedij je povedal Vigiliju, odkodi ima medveda, in oba sveta moža sta hvalila Bogá za oblast nad divjimi zverinami, ki jo je podelil svojim služabnikom. Po končanem obisku se je svetnik z medvedom vrnil na svoj dom.

XIX.

O sv. Gerazimu († 475), ki je bil menih v Palestini, pripovedujejo naslednjo prigodbo: Ko se je nekoč sprehajal ob bregu Jordana, pride mu nasproti mogočen lev žalostno tuleč in držeč jedno nogo kvišku. Zadril si mu je bil namreč trn v šapo (taco), rana se je razbolela in ognojila, vsled česar je žival trpela silne bolečine. Prišedši do meniha, pomolí mu lev s prosečim pogledom razboljeno nogo. Starček kmalu opazi, kaj je nogi, vsede se in preišče rano. Potem potegne iz šape ostri trn, očedi rano, jo obveže in hoče dalje. Lev videč, da mu je opomagano, odslej ni zapustil več svojega dobrotnika. Vseповsodi mu je sledil kot zvest pes, tako da se je starček čudil toliki hvaležnosti. Vsak dan je toraj levu dajal hrane in tako pet let preživel v njegovi družbi. — Ko je Gerazim umrl in bil pokopan, slučajno leva ni bilo pri domu. Čez čas se vrne in išče svojega dobrotnika. Ko so mu drugi podali jedi, ni se je dotaknil, marveč je neprenehoma divje tuleč iskal svojega dobrotnika. Menihi so skušali s sladkanjem potolažiti leva, a ta je rjovel še strašneje ter z glasom, pogledom in vedenjem javljal svojo notranjo bôl. Slednjič ga pelje opat na Gerazimov grob, ondi poklekne in jame jokati. Ko lev to opazi, bilo je, kot da umé, da počiva ondi v grobu njegov ljubljeni dobrotnik. Zlekne se po tleh, z mogočno glavo bije ob tla in tuli v divji bôli. Ni šel več z groba; ondi je končal svoje življenje.

Rokodelci.

1. Kovač.

Ob rani že uri,
Pač predno na duri
Potrka še beli mi dan,
Sè zlatom lepo okovan,
Meh krepko pritisknem
In glasno zavrisknem,
Da z gozdom ves hrib
Vstrepeče za hip,
In kládivo moje
Veselo zapoje,
Po jeklu zapleše,
Da iskre zakreše,
Od zore do mraka
Po naklu mi skaka.
Okolica cela
Prinaša mi dela,
Zato se ne prime

Nikoli me dremež!
Ta rad do prek zime
Pri plugu bi lemež,
A drugi lopato
In tretji koso,
Kosit bi natrato
Rad jutri šel ž njó.
Pribijem kmetiču
Železje na voz
In podkev konjiču,
Če revež je bos.
Res, kládivo pridno vihtim,
Da krči se jeklo pod njim,
Le takrat kovati prejenja,
Omahne iz moje roke,
Ko v prsih brez iskre življenja
Kovati prejenja srce!

2. Kotlar.

Po konci, po konci,	In svoje vam roke
Dekleta, žené,	Umetnost dokažem.
Če počeni lonci	Kot z okom bi mignil
V omari stojé!	Povežem vam lonec razbit,
Zdravnik imeniten	Če kdo ga je dvignil
Za lonce sem jaz,	In krepko zalučil ob zid.
Za to vam očiten	Zato le po konci,
Dam hitro dokaz;	Dekleta, žené,
Vse luknje, razpoke	Če počeni lonci
Zacelim, zamažem,	V omari stojé!

(Z naslednjo pesnijo hoče kotlar prepričati, da je treba vse lonce povezati, da na ta način prikrije sebičnost.)

Anica drva na ogenj nalaga,
Loncev vrsta v peči kipi.
„Dober dan!“ tako se s praga
Mlad kotlarček oglasi.

„Lonec zakrpam, pisker povežem
Prav po ceni, za belič!“
„Beži, da po lopár ne sežem,
Beži, strašilo, dela ni nič!

Hitro le dalje se odpravi,
Naše posodje, vse je novo!“
Žalosten hišo kotlarček ostavi,
Anica lonce zaliva skrbno.

Davno je poldan že odzvonilo,
V hiši družina zbrana je že.
„Kje je kosilo? Kje je kosilo?“
Grla gladna v sobi kričé.

„Skoro prinesem!“ Anica reče,
Lonce vzame iz peči,
A zakaj se opoteče,
In zakaj takó prebledi?

Ali si dèkle je opeklo
Ob žrjavici roke?
Oh, kosilo je izteklo,
Prazni lonci pred njo stojé.

Prazni stojé, zijoč kot prepadi,
Anici pravijo: „Deklica, glej,
Novi lonci popokajo radi,
Treba povezati jih je vselej!“

St. pl. Orlovič.

V m r a k u.

Zlato solnce se nagiblje k zatonu. Neznosna vročina, puhteča iz razgretih tal in razpaljenega zraka, sčasoma pojema. Na zapadni strani neba se pripelje izza smrekovih hribov »ročoprsta« zora in pluje nasproti rumenemu solnčku. Kakor ga je zjutraj oznanila in privedla na jasni nebesni obok, tako ga hoče zdaj po završenem teku vsprejeti v svoje rujno-ognjene dvore. Rumeno solnce zabliska poslednjč na vinorodne dolenjske gorice, še jedenkrat z žarki obsuje bele cerkvice po gorah, v slovo poljubi škrbaste čeri gorenjskih mogotcev in — izgine za meglenim Triglavom. Kakor nežna